

"We willen de kinderen een thuis geven"

Mil Dens is pleegvader voor kinderen met een moeilijk verleden

Kinderen opvoeden is niet gemakkelijk, maar kinderen van iemand anders opvoeden is dat nog veel minder. Mil Dens kan het weten. Hij voedt al vier jaar kinderen op die om uiteenlopende redenen niet meer bij hun echte ouders terecht kunnen.

"Mijn vrouw en ik hebben nu twee pleegkinderen bij ons wonen: een broer en zus van acht en vijf jaar. Ze werden geplaatst door de rechter en hebben beiden heel wat meegemaakt. In het begin werden ze door verschillende familieleden opgevangen, maar uiteindelijk zijn ze in een instelling beland. Het fijne mogen we daar niet van weten. Onze roeping is heel spontaan gekomen. Vier jaar geleden hebben we de zoon van mijn broer in huis genomen. Voor familieleden verloopt de procedure om pleegouder te worden veel sneller. Twee jaar geleden is hij zelfstandig begeleid gaan wonen. We hebben nog twee dochters van onszelf, de oudste is intussen ook het huis uit. Mijn vrouw runde een kapperszaak, maar na een ongeval zag ze zich verplicht de zaak op te geven. Ze viel toen in een zwart gat en zocht een nieuw doel. Toen hebben we besloten twee pleegkindjes in huis te nemen. Het is niet zo dat je lukraak twee kinderen krijgt toegewezen, er wordt grondig gezocht naar welke kinderen binnen jouw structuur zouden passen."

Bevestiging

"Zowel onze pleegkinderen als wijzelf worden psychologisch begeleid. De jongen krijgt speltherapie om zijn verleden te kunnen verwerken. De kinderen hebben het vaak moeilijk en weten soms niet goed of ze moeten kiezen voor hun eigen ouders, die ze af en toe zien, of voor ons. We proberen hen duidelijk uit te leggen dat wij de pleegouders zijn, en niet hun echte ouders. Toen onze oudste dochter een kindje kreeg, hadden ze het hier ook moeilijk mee. Ze voelden zich aan de kant geschoven en hadden schrik dat het nieuwe kindje hun plaats zou innemen. Dit zou natuurlijk nooit gebeuren! We proberen ons niet te hard aan hen te hechten, want ze kunnen ieder moment weer vertrekken. Het is voortdurend zoeken naar een balans. Ik merk dat we voor hen bijvoorbeeld ook strenger durven zijn. We zijn rechtlijniger en consequenter, wat ook nodig is. De kinderen luisteren goed, maar af en toe hebben we zo onze problemen. Onze pleegzoon durft al eens boos te worden, maar we blijven elke dag ons best doen om hen een plek te geven waar ze zich thuisvoelen en hen de bevestiging te geven waar ze om vragen."

31/03/11 00u04